

Beszámoló a HAT-19-03-219 Terepgyakorlat és vízvizsgálat Kárpátalján pályázat megvalósulásáról

Az Emberi Erőforrások Támogatáskezelő által meghirdetett és sikeres pályázatunk eredményeképp jutott el a Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium, Kollégium és Általános Iskola 28 tanulója 2019.október 12-16 között Kárpátaljára.

Az öt napos útról felejthetetlen élményekkel és tapasztalatokkal térhettünk vissza Magyarországra.

A határt Záhonynál átlépve érkeztünk Kárpátaljára, ahol utunk először Ungvárra vezetett. A botanikus kert volt állomásunk első pontja, melynek történetét Meskó János idegenvezetőtől hallgathattuk meg. Innen az ungvári várba mentünk fel, ahol nemcsak a vár történelmét és történeteit ismerhettük meg, hanem Kárpátalja élővilágát is az állandó kiállításnak köszönhetően. Lehetőségünk nyílt, hogy a skanzenre is vessünk néhány pillantást, ahol az építészet nyűgözhetette le a tanulókat. Az ungvári sétánkat a görög katolikus székesegyház felé folytattuk, ahol először az altemplom temetkezési helyét tekintettük meg, majd pedig a székesegyházba lestünk be, ahol épp szertartás folyt. Időnk fennmaradó részét arra szántuk, hogy az Ung folyóhoz lesétáljunk, ahol épp egy forgatagba csöppentünk bele. Hangulatos zenefesztivállal örvendeztették meg a járóelőket az ott fellépők. Az Ung folyóból mintát véve a Petőfi szobor felé indultunk tovább. Innen már csak buszra szálltunk, hogy Munkácsra érjünk vacsorára.

Másnap reggel Tiszaújlak felé vettük utunk, ahol a Turul emlékműnél koszorúztunk. Popovics Béla, kárpátaljai helytörténész és tanár vázolta fel a Rákóczi-szabadságharc eseményeit itt, és beszélt az emlékmű hányattatott sorsáról. Következő megállónk Nagyszőlősön volt, ahol a Perényi-kastélyt néztük meg, és láthattunk, hogy Bartók Béla hol élt Nagyszőlősön fiatalként. A buszból láttunk a nagyszőlősi Fekete hegyet és hogy hol található az Ugocsavár maradványa. Huszt volt következő állomásunk, ahol a várhegy megmászása olykor kihívást jelentett a nagy tömeg miatt. De végül sikerült feljutni a romhoz, ahol lélegzetelállító kilátás fogadott minket. Idegenvezetőnk nemcsak a vár sanyarú sorsáról mesélt, hanem Kölcsey Ferenc művét is elszavalta, s annak kézzel fogható sorait elemezte ki nekünk. A táj szépsége és a történelmi hely jelentősége mindenkét magával ragadott. A városban tett rövid sétánk során a Bethlen-nap programjából kaptunk ízelítőt. Este Munkácson, városismereti kvízen vettek részt a tanulók, ahol több-kevesebb sikerrel találták meg a szobrokat, táblákat, információkat. A Katolikus Líceum tanulói voltak segítségükre, akik barátságosan igyekeztek útmutatást és megoldásokat adni nekik. Ez idő alatt a Latorca folyó vízmintáját beszereztük.

A harmadik nap délelőttjén vasárnapi katolikus misén vettünk részt, majd nappali fényben is megtalálhattuk az előző esti kérdéssorozatában fellelhető épületeket és nevezetes helyeket. Ezen a napon szintén Popovics Béla volt az idegenvezetőnk, aki folyamatosan hatalmas tudását és hazaszeretetét adta át nekünk. Munkács sokszínűsége köszönhető bizonyosan annak is, hogy az évszázadok során sok különböző ország hatalma alá került, viszont a magyar kultúra a hazaszerető és lelkes emberek segítségével még él és virágzik. Innen arra a pontra látogattunk el, amely a Feszty-körképen látható panorámát mutatja meg bazalttáblákra gravírozott táblákon (Feszty-kilátó). Az azonosság jól lekövethető volt Popovics Bélának köszönhetően, aki elmesélte a történetét, amikor saját maga szembesült ezzel a tagadhatatlan egybeeséssel. Miután ilyen távolságból megtekintettük a munkácsi várat is, a következő úticélunk az volt, hogy közelebről is szemügyre vegyük az építményt. A vár három szintje közelről is lenyűgöző, és a benne kiállított tárgyak, festmények is arra ösztönzik az embert, hogy jobban megismerje történelmét. Egy rögtönzött koncertet kaptunk itt Popovics Bélától, aki addig is tudásának legjavát adta nekünk, itt a zongorát megszólaltatva bizonyította készségeinek sokszínűségét. A következő állomásunk az Árpád-vonal volt Felsőgerebennél, ahol a földalatti járatokat végigsétálva nézhettük meg a II. világháború erődrendszerének maradványait. A bunkerrendszerben

bejárható részek nemcsak informatívak, de az ott járók annak nyomasztó világát is átérezhetik. Itt még a sánc melletti patakából vízmintát vételeztünk. Aznap utolsó programunk volt talán az egyik legfelemelőbb, legmegérintőbb. A Vereckei-hágóhoz jutottunk fel kicsivel naplemente előtt. A táj gyönyörű látványa, az emlékmű története magával ragadta a társaságot. A koszorúzás után nehezen hagytuk magunk mögött a helyet, mely mindannyiunk számára nagy jelentőséggel bír. Popovics Béla itt megosztotta velünk azon történetét, amikor a cserkészekkel együtt őrtüzeket gyűjtöttek a nemzeti összetartozást erősítvén. Lélekemelő volt hallgatni és tudni, hogy sokan érzik felelőségüknek, hogy ez az érzés továbböröklődjék a következő nemzedékekre is.

A negyedik napon a főszerep a természetnek jutott. Ezen a napon Szemák Mihály tartott velünk, illetve mi vele, mert a hihetetlen tempót, amit a több, mint hatvan évével diktált, gimnazistáink közül sokan igen nehezen tudták tartani. Először a Sipot-vízeséshez sétáltunk el, ahol vízmintát vételeztünk, majd megmásztuk a Kis-Gembát, ahonnan káprázatos kilátás nyílt a tájra. A csúcs közelében áfonyázni is jutott időnk. Mindenki a saját tempójában érkezett le vissza a kiindulópontunkhoz, ahonnan utána a Szinevéri-tó felé vettük utunk. A tengerszem, amely majdnem 1000 méterrel a tengerszint felett van, az ottlétünkönkor alacsony vízállást mutatott, de ettől mit sem veszített varázslatos szépségéből, ráadásul vízvételezésre is alkalmasnak bizonyult.

Utolsó napunkon Munkács felé haladva még megálltunk a Szolyvai Emlékparkban, ahol a Kárpátaljáról elhurcolt férfiakról mesélt Szemák Mihály, akiket kényszermunkára ítélték a Szovjetunióban. Döbbenettel hallgatták a történeteket tanulók, és nézték végig a tömérdek felírt nevet, akiket a gyűjtőtáborból a Gulágra vittek. Onnan sokak már vissza sem tértek, de a visszatértek közül is sokan rövid időn belül elhunytak. Munkácsnál egy gyors búcsúzkodás után Beregsurányhoz siettünk, ahol a határátlépés után már csak az a néhány száz kilométer volt vissza utunkból.

Összességében rengeteget tanultunk hazaszeretetről, pozitív gondolkodásról. Csodáljuk és tiszteljük a határainkon túli magyarok összetartását, kitartását és segítőkészségét. Köszönettel és hálával tartozunk Popovics Pálnak, hogy utunk ilyen jól szervezett és gördülékeny volt! Hatalmas élmény volt, reméljük még lesz lehetőségünk találkozni!

Friedszám Edit

Tanulói vélemények:

Elszegényedett településeken jártunk, amely engem arra sarkallt, hogy segíteni kell külföldi testvéreinken.

Számomra a Vereckei-hágó tetszett a legjobban... Az idegenvezetőinkkel kapcsolatban úgy éreztem, ilyen rendes embereket még soha nem ismertem. Rengeteg információt adtak át a helyzetükről, a történelmünkről.

Rengeteg szép tájat láttunk, jó hangulatban telt a kirándulás, sok érdekes dolgot tudtunk meg Kárpátaljáról.

A programok a vártnál érdekesebbek voltak. Nekem a huszti várrom tetszett a legjobban. Illetve a másik kedvenc programom a munkácsi városismereti kvíz volt.

Sok vicces pillanat volt, de egyben lélekemelő is volt a kirándulás. A magyarságtudatomnak sokat jelentett. Láthattam, hogy ükszüldőim honnan jöttek. Fantasztikus tájakat láthattunk. Testmozgás is volt bőven.

Csodás területek, melyek sokszor borzasztóan el vannak hanyagolva. Az ott lakó magyarokat viszont felemelő érzés volt látni, hogy mennyire őrzik a kultúrát és milyen fontos a múltjuk.

A legjobb szerintem az Árpád-vonal alagútrendszer volt. Nagyon érdekesek voltak a régi fegyverek, és ahogy ez az egész kialakításra került.

Nagyon aranyos volt a csüngő hasú malac.

Kedvencem az ungvári várlátogatás, illetve a negyedik napi túra volt. Idegenvezetőink nagyon sok új, hasznos és érdekes dolgot meséltek nekünk. A szállások mindvégig jók voltak.

Nagyon közvetlenek és kedvesek voltak az emberek. Igazán meglepett, hogy a misét magyar nyelven tartották. Boldogsággal tölt el, hogy az emberek büszkéek voltak arra, hogy magyarok.

A városismereti kvíz izgalmas volt. Gyönyörű helyeken jártunk, és többnyire történelmi helyeken.

Nagyon szép helyeken jártunk és nagyon sok maradandó, szép emlékem fűződik Kárpátaljához.

Nekem a túrák tetszettek a legjobban, különösen az, amikor a Vereckei-hágónál felmentünk az emlékműhez. A legeslegjobb élmény a Kis-Gemba megmászása volt.